

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4087/2566

พนักงานอัยการจังหวัดเดชอุดม โจทก์ นาย ม. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 282, ป.อ. มาตรา 283 ทวิ, ป.อ. มาตรา 319, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6/1, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 52, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 52/1, พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26, พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 78, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 5, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 45, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 47, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 50, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 90, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 144, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 146, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 148/2, พ.ร.บ.สถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 3, พ.ร.บ.สถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 4, พ.ร.บ.สถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 26, พ.ร.ก.การบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2560 มาตรา 5, พ.ร.ก.การบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2560 มาตรา 9, พ.ร.ก.การบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2560 มาตรา 102, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 38, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 77, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 11, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 35, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 56, ป.วิ.อ. มาตรา 227, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ. 2559 มาตรา 8

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตามบทบัญญัติแห่ง พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 วรรคหนึ่ง และวรรคสอง และมาตรา 6/1 ได้บัญญัติให้ผู้กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา 6 วรรคหนึ่ง (2) ถ้าได้กระทำให้มีความมุ่งหมายเพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ ซึ่งหมายถึง การแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณี...การแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น...การบังคับใช้แรงงานหรือบริการโดยนำภาระหนักของบุคคลนั้นหรือของผู้อื่นมาเป็นสิ่งผูกมัด โดยมิชอบ โดยได้กระทำให้ผู้ผู้นั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้เป็นความผิดฐานค้ามนุษย์ ซึ่งคำว่า "การแสวงหาประโยชน์ทางเพศที่เป็นรูปแบบอื่น" กฎหมายไม่ได้กำหนดบทนิยามไว้ การที่ จำเลยทั้งสองให้ผู้เสียหายที่ 1 ทำงานในร้านคาราโอเกะทั้งสองร้านของจำเลยที่ 1 โดยทำหน้าที่ เป็นพนักงานชงเหล้าและเบียร์ นั่งดื่มเป็นเพื่อนลูกค้า ให้สวมเสื้อแขนสั้น กางเกงขาสั้นหรือ กระโปรงสั้น และผู้เสียหายที่ 1 ถูกลูกค้าหลอกจับมือนั้น ยังไม่มีลักษณะถึงขนาดที่แสดงให้เห็นว่า จำเลยทั้งสองแสวงหาประโยชน์ในทางเพศจากผู้เสียหายที่ 1 ในรูปแบบอื่น และไม่ปรากฏว่าจำเลย ทั้งสองกำหนดให้ผู้เสียหายที่ 1 ต้องยินยอมให้ลูกค้ากระทำอนาจารตามคำฟ้อง จึงยังไม่เข้า ลักษณะเป็นการแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น อันเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ ที่จะมีความผิดฐานค้ามนุษย์แต่อย่างใด ส่วนที่จำเลยทั้งสองนำภาระหนักมาเป็นสิ่งผูกมัดให้ ผู้เสียหายที่ 1 จำต้องทำงานอันเป็นการบังคับใช้แรงงานหรือบริการซึ่งเป็นการแสวงหาประโยชน์

โดยมิชอบนั้น ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความว่า พยานได้รับเงินค่าตอบแทนการทำงานที่ร้าน ก. คืนละ 400 บาท 2 คืน รวมเป็นเงิน 800 บาท และยังได้รับเงินค่าตอบแทนการทำงานที่ร้าน ห. อีกคืนละ ประมาณ 250 บาท และ 300 บาท ทั้งพยานสามารถออกไปซื้อของได้ในเวลากลางวัน และจำเลยทั้งสองไม่ได้ยึดบัตรประจำตัวและหนังสือเดินทางของผู้เสียหายที่ 1 ไว้ เช่นนี้ จึงเห็นได้ว่าผู้เสียหายที่ 1 สมัครใจมาทำงานและการมาทำงานมีค่าใช้จ่าย 7,400 บาท จริง แม้เพิ่งเข้ามาทำงานและต้องถูกหักเงินใช้หนี้เดือนละ 1,000 บาท แต่ผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้รับค่าจ้างและสามารถออกจากที่พักเพื่อไปซื้อของได้ในเวลากลางวัน แสดงว่าผู้เสียหายที่ 1 มีเงินค่าจ้างเหลือเพียงพอ การหักเงินค่าจ้างเดือนละ 1,000 บาท ไม่ใช่อัตราที่สูงเกินจนเป็นการขูดรีดเอาแก่ผู้เสียหายที่ 1 การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงไม่เป็นการนำภาระหนี้ของผู้เสียหายที่ 1 มาเป็นสิ่งผูกมัดโดยมิชอบ และทำให้ผู้เสียหายที่ 1 อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขจัดหนี้ได้ การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงไม่เป็นการบังคับใช้แรงงานหรือบริการตามมาตรา 6/1 (5) ที่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันรับตัวผู้เสียหายที่ 1 ไว้ทำงานในร้าน ก. และร้าน ห. ของจำเลยที่ 1 จึงไม่มีความผิดฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์และฐานค้ามนุษย์ และเมื่อการกระทำของจำเลยทั้งสองไม่มีความผิดฐานค้ามนุษย์ จึงไม่จำต้องรับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนอันเกิดจากการกระทำความผิดดังกล่าวแก่ผู้เสียหายที่ 1 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 91, 282, 283 ทวิ, 319 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, 6, 6/1, 9, 52, 52/1 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26, 78 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 5, 45, 47, 50, 90, 144, 146, 148/2 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 3, 4, 26 พระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2560 มาตรา 5, 9, 102 พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 38, 77 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4, 9, 11 รัชของกลาง จำเลยที่ 1 ให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยาน จำเลยที่ 1 ขอลงคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพเฉพาะข้อหาเป็นเจ้าบ้าน เจ้าของหรือผู้ครอบครองเคหสถาน ซึ่งรับคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเข้าพักอาศัย ไม่แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง ข้อหาเป็นนายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างน้อยกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ และข้อหาตั้งสถานบริการ โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ส่วนข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา โจทก์ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 ที่ได้รับความเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์เป็นเงิน 242,440 บาท ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 35 จำเลยทั้งสองให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสอง, 319 วรรคแรก พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) (5), 78 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และจำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคแรก พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 47 วรรคหนึ่ง, 50 (3), 90 วรรคหนึ่ง, 144 วรรคหนึ่ง (1), 148/2 วรรคหนึ่ง พระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2560 มาตรา 9, 102 วรรคหนึ่ง

พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 38 วรรคหนึ่ง, 77 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 4 วรรคหนึ่ง, 26 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง, 11 วรรคหนึ่ง การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหาหรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งบุคคลอายุเกินสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี เพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น และฐานร่วมกันส่งเสริมหรือยินยอมให้เด็กประพฤติดนไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติเสี่ยงต่อการกระทำผิดและกระทำด้วยประการใดอันเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็ก เป็นการกระทำความผิดเดียว เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานเป็นธุระจัดหาหรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี เพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 5 ปี ฐานร่วมกันพรากรผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อกำไรหรือเพื่อการอนาจาร จำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 2 ปี ฐานเป็นนายจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปีทำงานในระหว่างเวลา 22 นาฬิกา ถึงเวลา 6 นาฬิกา โดยไม่ได้รับอนุญาตปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 10,000 บาท ฐานเป็นนายจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปีทำงานในสถานบริการ ปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 400,000 บาท ฐานเป็นนายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างน้อยกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 20,000 บาท ฐานรับคนต่างด้าวทำงานโดยที่คนต่างด้าวไม่มีใบอนุญาตทำงาน ปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 10,000 บาท ฐานเป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองเคสสถานซึ่งรับคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเข้าพักอาศัย ไม่แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง ปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 2,000 บาท ฐานตั้งสถานบริการโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 30,000 บาท ฐานเป็นผู้ดูแลหรือผู้จัดการสถานการค้าประเวณี จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 5 ปี ฐานเป็นธุระจัดหาหรือชักพาไปซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี และเพื่อการอนาจาร เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่ละบทมีอัตราโทษเท่ากัน ให้ลงโทษในความผิดฐานเป็นธุระจัดหาหรือชักพาไปซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 3 ปี จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพฐานเป็นนายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างน้อยกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ฐานเป็นเจ้าบ้านเจ้าของหรือผู้ครอบครองเคสสถานซึ่งรับคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเข้าพักอาศัย ไม่แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง และฐานตั้งสถานบริการโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กระทั่งละกึ่งหนึ่ง คงปรับฐานเป็นนายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างน้อยกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ 10,000 บาท ฐานเป็นเจ้าบ้าน เจ้าของหรือผู้ครอบครองเคสสถานซึ่งรับคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเข้าพักอาศัย ไม่แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง คงปรับ 1,000 บาท และฐานตั้งสถานบริการโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงปรับ 15,000 บาท รวมจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 15 ปี และปรับ 446,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 7 ปี ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องถูกกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกินกว่าหนึ่งปี แต่ไม่เกินสองปี ริมของกลางทั้งหมด ข้อหาอื่นนอกจากนี้และคำร้องขอให้จำเลยทั้งสองชดใช้ค่าสินไหมทดแทนอันเนื่องมาจากการ

กระทำความผิดฐานค้ามนุษย์แก่ผู้เสียหายที่ 1 ให้ยก โจทก์และจำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์
แผนกคดีค้ามนุษย์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องจำเลยทั้งสองในความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสอง, 319 วรรคแรก พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.
2546 มาตรา 26 (3) (5), 78 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 47 วรรคหนึ่ง, 50
(3), 148/2 วรรคหนึ่ง โดยจำเลยทั้งสองคงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282
วรรคแรก ประกอบมาตรา 83 ให้จำคุกคนละ 1 ปี ลดโทษให้คนละหนึ่งในสามตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุกคนละ 8 เดือน และจำเลยที่ 1 ยังมีความผิดตาม
พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 90 วรรคหนึ่ง, 144 วรรคหนึ่ง (1)
พระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2560 มาตรา 9, 102 วรรคหนึ่ง
พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 38 วรรคหนึ่ง, 77 พระราชบัญญัติสถานบริการ
พ.ศ. 2509 มาตรา 4 วรรคหนึ่ง, 26 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.
2539 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง, 11 วรรคหนึ่ง การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน
ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเป็นนายจ้าง
จ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างน้อยกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ปรับ 20,000 บาท ฐานรับคนต่างด้าวทำงาน
โดยที่คนต่างด้าวไม่มีใบอนุญาตทำงาน ปรับ 10,000 บาท ฐานเป็นเจ้าบ้าน เจ้าของหรือ
ผู้ครอบครองเคสสถานซึ่งรับคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว
เข้าพักอาศัยไม่แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง ปรับ 2,000 บาท ฐานตั้ง
สถานบริการโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ปรับ 30,000 บาท ฐานเป็นผู้ดูแลหรือผู้จัดการ
สถานการค้าประเวณี จำคุก 3 ปี ฐานเป็นธุระจัดหาซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี เป็น
การกระทำความผิดเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 90 ซึ่งแต่ละบทมีโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานเป็นธุระจัดหาซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้น
กระทำการค้าประเวณี จำคุก 1 ปี เมื่อลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งในความผิดฐานเป็นนายจ้างจ่าย
ค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างน้อยกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ฐานเป็นเจ้าบ้าน เจ้าของหรือผู้ครอบครอง
เคสสถานซึ่งรับคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเข้าพักอาศัย ไม่
แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง และฐานตั้งสถานบริการโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และ
ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสามในความผิดฐานรับคนต่างด้าวทำงานโดยที่คนต่างด้าวไม่มี
ใบอนุญาตทำงาน ฐานเป็นผู้ดูแลหรือผู้จัดการสถานการค้าประเวณี และฐานเป็นธุระจัดหาซึ่ง
บุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว
ความผิดฐานเป็นนายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างน้อยกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ คงปรับ 10,000 บาท
ฐานเป็นเจ้าบ้าน เจ้าของหรือผู้ครอบครองเคสสถานซึ่งรับคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ใน
ราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเข้าพักอาศัย ไม่แจ้งพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง คงปรับ
1,000 บาท ฐานตั้งสถานบริการโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงปรับ 15,000 บาท ฐานรับคนต่างด้าว
ทำงานโดยที่คนต่างด้าวไม่มีใบอนุญาตทำงาน คงปรับ 6,666.66 บาท ฐานเป็นผู้ดูแลหรือผู้จัดการ
สถานการค้าประเวณี คงจำคุก 2 ปี และฐานเป็นธุระจัดหาซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นทำ
การค้าประเวณี คงจำคุก 8 เดือน รวมเป็นโทษจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 2 ปี 16 เดือน และปรับ
32,666.66 บาท จำเลยที่ 2 คงจำคุก 8 เดือน โทษจำคุกจำเลยที่ 2 ให้รอการลงโทษไว้ 1 ปี ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ข้อหาอื่นนอกจากนี้ของจำเลยที่ 1 ให้ยก นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่านางสาวเบนตา ผู้เสียหายที่ 1 เป็นคนต่างด้าวเชื้อชาติลาว สัญชาติลาว เกิดเดือนพฤศจิกายน 2545 เป็นบุตรนายโดย ผู้เสียหายที่ 2 และนางแหล่ม ผู้เสียหายที่ 3 ส่วนจำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของร้าน ก. และร้าน ห. นางแตงซึ่งมีบ้านพักอาศัยอยู่ใกล้กับบ้านของผู้เสียหายทั้งสามที่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเป็นผู้ติดต่อผู้เสียหายทั้งสามแล้วชักชวนผู้เสียหายที่ 1 ให้มาทำงานในประเทศไทยโดยอ้างว่าให้มาทำงานในร้านกับข้าว และแจ้งผู้เสียหายที่ 2 และที่ 3 ให้ผู้เสียหายที่ 1 ไปทำสำมะโนครัวและบัตรประจำตัวเพื่อทำหนังสือเดินทาง โดยแนะนำให้ผู้เสียหายที่ 2 แจ้งในสำมะโนครัว บัตรประจำตัว และหนังสือเดินทางว่าผู้เสียหายที่ 1 เกิด ค.ศ. 2000 โดยนางแตงเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการดังกล่าวเป็นเงิน 7,400 บาท วันที่ 3 กรกฎาคม 2562 จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นน้องสาวนางแตงเดินทางมารับผู้เสียหายที่ 1 ผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองช่องเม็กและพาไปทำงานที่ร้าน ก. ที่จำเลยที่ 2 ทำงานอยู่ โดยมีจำเลยที่ 1 เป็นนายจ้าง ต่อมาอีก 2 วัน จำเลยที่ 1 นำผู้เสียหายที่ 1 ไปทำงานที่ร้าน ห. และวันที่ 10 กรกฎาคม 2562 เจ้าพนักงานตำรวจไปตรวจค้นและจับกุมจำเลยทั้งสอง สำหรับข้อหาความผิดที่ศาลชั้นต้นยกฟ้องฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ทวิ และฐานเป็นนายจ้างที่มีการจ้างเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปีเป็นลูกจ้าง ไม่แจ้งการจ้างลูกจ้างซึ่งเป็นเด็กนั้นต่อพนักงานตรวจแรงงานภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่เด็กเข้าทำงาน และในส่วนจำเลยที่ 1 สำหรับข้อหาที่ศาลชั้นต้นพิพากษาว่ามีความผิดฐานเป็นเจ้าของบ้าน เจ้าของหรือผู้ครอบครองเคหสถานซึ่งรับคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเข้าพักอาศัย ไม่แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง ฐานเป็นนายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างน้อยกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ และฐานตั้งสถานบริการโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ไม่มีคู่ความอุทธรณ์ คดีโจทก์ในข้อหาความผิดดังกล่าวจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสอง มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานร่วมกันค้ำมนุษย์ และสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์หรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ผู้ใดกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้...(2) เป็นธุระจัดหา ชื่อ ชาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด หน่วงเหนี่ยวกักขัง จัดให้อยู่อาศัยหรือรับไว้ซึ่งเด็ก ถ้าการกระทำนั้นได้กระทำโดยมีความมุ่งหมายเพื่อเป็นการแสวงหาประโยชน์ โดยมีขอบ ผู้ที่กระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์" และวรรคสอง บัญญัติว่า "การแสวงหาประโยชน์ โดยมีขอบตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า การแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณี...การแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น...การบังคับใช้แรงงานหรือบริการตามมาตรา 6/1 หรือการอื่นใดที่คล้ายคลึงกันอันเป็นการขูดรีดบุคคลไม่ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม" และมาตรา 6/1 บัญญัติว่า "ผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้ทำงานหรือให้บริการโดยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้...(5) นำภาระหนี้ของบุคคลนั้นหรือของผู้อื่นมาเป็นสิ่งผูกมัด โดยมีขอบ...ถ้าได้กระทำให้อุอื่นนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ผู้ที่กระทำความผิดฐานบังคับใช้แรงงานหรือบริการ" บทบัญญัติดังกล่าวบัญญัติให้ผู้กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดตาม มาตรา 6 วรรคหนึ่ง (2) ถ้าได้กระทำโดยมีความมุ่งหมายเพื่อแสวงหาประโยชน์ โดยมีขอบ ซึ่งหมายถึงการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณี...การแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น...การบังคับใช้แรงงานหรือบริการโดยนำภาระหนี้ของบุคคลนั้นหรือของผู้อื่นมาเป็นสิ่งผูกมัด

โดยมิชอบ โดยได้กระทำให้ผู้ผู้นั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ เป็นความผิดฐานค้ำมนุษย์ โจทก์ มีผู้เสียหายที่ 1 เป็นพยานเบิกความว่า พยานทำงานที่ร้าน ก. ทำหน้าที่ซ่งเหล้าและเบียร์ ตั้งแต่เวลา 18 นาฬิกา ถึง 24 นาฬิกา ได้ 2 วัน จำเลยที่ 1 ก็มารับให้ย้ายไปทำงานที่ร้าน ห. พยาน ทำงานตั้งแต่เวลา 18 นาฬิกา ถึง 24 นาฬิกา ทำหน้าที่นั่งตมเป็นเพื่อนลูกค้า เคยโดนลูกค้าหลอก จับมือ แต่ไม่ถูกจับกัน กอดหรือหอมแก้ม พยานเก็บบัตรประจำตัวและหนังสือเดินทางไว้กับตัว พยานได้รับค่าจ้างที่ร้าน ก. คีนละ 400 บาท รวมเป็นเงิน 800 บาท และรับเงินจากจำเลยที่ 1 ที่ร้าน ห. ประมาณวันละ 250 บาท และ 300 บาท ไม่รวมทิปจากลูกค้า พยานไม่ได้ ขายบริการทางเพศทั้งที่ร้าน ก. และร้าน ห. ส่วนในเวลากลางวันพยานสามารถออกไปซื้อของที่ ร้านใกล้ที่ทำงานได้ แต่ถูกห้ามไม่ให้ออกไปไหนกับผู้ชายในเวลากลางคืน เห็นว่า ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความยืนยันว่าจำเลยทั้งสองไม่ได้ให้ผู้เสียหายที่ 1 ค่าประเวณี และปรากฏตามคำเบิกความของ นายกานต์ และนายเอกรินทร์ พนักงานสอบสวนคดีพิเศษชำนาญการกรมสอบสวนคดีพิเศษว่า ใน วันเกิดเหตุมีการวางแผนล่อซื้อบริการทางเพศจากผู้เสียหายที่ 1 แต่การล่อซื้อบริการทางเพศของ ผู้เสียหายที่ 1 ได้รับการปฏิเสธ ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่าจำเลยทั้งสองไม่ได้แสวงหาประโยชน์ โดยมิชอบจากการค้าประเวณีของผู้เสียหายที่ 1 มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ต่อไปว่า การทำงานในร้านคาราโอเกะของผู้เสียหายที่ 1 มีลักษณะเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ โดยการแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่นหรือไม่ เห็นว่า การแสวงหาประโยชน์ทางเพศที่ เป็นรูปแบบอื่น กฎหมายไม่ได้กำหนดบทนิยามไว้ การที่จำเลยทั้งสองให้ผู้เสียหายที่ 1 ทำงานใน ร้านคาราโอเกะทั้งสองร้านของจำเลยที่ 1 โดยทำหน้าที่เป็นพนักงานซ่งเหล้าและเบียร์ นั่งตม เป็นเพื่อนลูกค้า ให้สวมเสื้อแขนสั้น กางเกงขาสั้นหรือกระโปรงสั้น และผู้เสียหายที่ 1 ถูกลูกค้า หลอกจับมือนั้น ยังไม่มีลักษณะถึงขนาดที่แสดงให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองแสวงหาประโยชน์ใน ทางเพศจากผู้เสียหายที่ 1 ในรูปแบบอื่น และไม่ปรากฏว่าจำเลยทั้งสองกำหนดให้ผู้เสียหายที่ 1 ต้องยินยอมให้ลูกค้ากระทำอนาจารตามคำฟ้อง จึงยังไม่เข้าลักษณะเป็นการแสวงหาประโยชน์ ทางเพศในรูปแบบอื่น อันเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบที่จะเป็นความผิดฐานค้ำมนุษย์ดังที่ โจทก์ฎีกา ส่วนที่โจทก์ฎีกาว่า จำเลยทั้งสองนำภาระหนี้มาเป็นสิ่งผูกมัดให้ผู้เสียหายที่ 1 จำต้อง ทำงานอันเป็นการบังคับใช้แรงงานหรือบริการซึ่งเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบนั้น ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความว่า พยานได้รับเงินค่าตอบแทนการทำงานที่ร้าน ก. คีนละ 400 บาท 2 คีน รวมเป็นเงิน 800 บาท และยังได้รับเงินค่าตอบแทนการทำงานที่ร้าน ห. อีกคีนละประมาณ 250 บาท และ 300 บาท ทั้งพยานสามารถออกไปซื้อของได้ในเวลากลางวัน และจำเลยทั้งสองไม่ได้ยึด บัตรประจำตัวและหนังสือเดินทางของผู้เสียหายที่ 1 ไว้ เห็นว่า ผู้เสียหายที่ 1 สมัครใจมาทำงาน และการมาทำงานมีค่าใช้จ่าย 7,400 บาทจริง แต่แม่เพิ่งเข้ามาทำงานและต้องถูกหักเงินใช้หนี้ เดือนละ 1,000 บาท แต่ผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้รับค่าจ้างและสามารถออกจากที่พักเพื่อไปซื้อของได้ใน เวลากลางวัน แสดงว่าผู้เสียหายที่ 1 มีเงินค่าจ้างเหลือเพียงพอ การหักเงินค่าจ้างเดือนละ 1,000 บาท ไม่ใช่อัตราที่สูงเกินจนเป็นการขูดรีดเอาแก่ผู้เสียหายที่ 1 การกระทำของจำเลยทั้งสองจึง ไม่เป็นการนำภาระหนี้ของผู้เสียหายที่ 1 มาเป็นสิ่งผูกมัดโดยมิชอบและทำให้ผู้เสียหายที่ 1 อยู่ใน ภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงไม่เป็นการบังคับใช้แรงงานหรือบริการ ตามมาตรา 6/1 (5) ดังนั้น การที่โจทก์ฟ้องว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันรับตัวผู้เสียหายที่ 1 ไว้ทำงานใน ร้าน ก. และร้าน ห. ของจำเลยที่ 1 จึงไม่เป็นความผิดฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคน ขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์ และฐานค้ำมนุษย์ และเมื่อการกระทำของจำเลยทั้งสองไม่

เป็นความผิดฐานค้ามนุษย์ จึงไม่จำเป็นต้องรับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนอันเกิดจากการกระทำความผิดดังกล่าวแก่ผู้เสียหายที่ 1 ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยมาชอบแล้ว ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ต่อไปว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหาหรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น ฐานร่วมกันส่งเสริมหรือยินยอมให้เด็กประพฤตินิสัยไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติเสี่ยงต่อการกระทำผิด และกระทำความผิดด้วยประการใดอันเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็ก และฐานร่วมกันพรากผู้เยาว์อายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์เต็มใจไปด้วย และจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานเป็นนายจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปีทำงานในระหว่างเวลา 22 นาฬิกา ถึงเวลา 6 นาฬิกา โดยไม่ได้รับอนุญาต ฐานเป็นนายจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปีทำงานในสถานบริการ และฐานเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณีมีบุคคลซึ่งมีอายุเกินสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีทำการการค้าประเวณีอยู่ด้วยหรือไม่ เห็นว่า หนังสือเดินทางของผู้เสียหายที่ 1 ที่ใช้สำหรับเดินทางเข้าประเทศไทยระบุว่าผู้เสียหายที่ 1 เกิดวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 2000 นับถึงวันเกิดเหตุมีอายุ 19 ปีเศษ จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นผู้รับผู้เสียหายที่ 1 เข้าทำงานในร้านคาราโอเกะของตนได้ตรวจสอบหนังสือเดินทางของผู้เสียหายที่ 1 แล้วว่ามีอายุเกินสิบแปดปีจึงรับเข้าทำงาน ประกอบกับพนักงานสัญญาติลาวที่ทำงานเป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 1 ในร้านคาราโอเกะทั้งสองร้านไม่มีคนใดที่อายุต่ำกว่าสิบแปดปี และไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนได้เสียหรือได้รับผลประโยชน์จากการนำผู้เสียหายที่ 1 เข้ามาทำงานในประเทศไทย เมื่อโจทก์ไม่มีประจักษ์พยานหรือพยานพินิจเหตุแวดล้อมมานำสืบให้เห็นได้ว่า จำเลยที่ 1 มอบเงินให้นางแต่งเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อหาพนักงานอายุต่ำกว่าสิบแปดปีมาทำงานกับจำเลยที่ 1 เพื่อใช้เป็นสิ่งดึงดูดลูกค้าให้เข้ามาใช้บริการ ลำพังพฤติการณ์ที่ได้ความว่า นางแต่งเป็นผู้ไปติดต่อกับผู้เสียหายทั้งสามเพื่อขอให้ผู้เสียหายที่ 1 ไปทำงานที่ประเทศไทยก็ดี จำเลยที่ 2 เป็นพี่น้องกับนางแต่ง และเป็นผู้มารับผู้เสียหายที่ 1 ไปทำงานที่ร้าน ก. ของจำเลยที่ 1 ที่จำเลยที่ 2 ทำงานอยู่ก็ดี และทั้งนางแต่งและจำเลยที่ 2 มีฐานะยากจนก็ดี ไม่อาจรับฟังได้มั่งคั่งถึงขนาดว่าจำเลยทั้งสองร่วมกับนางแต่งจัดทำเอกสารต่าง ๆ เพื่อใช้เป็นหลักฐานว่าผู้เสียหายที่ 1 มีอายุเกินกว่าสิบแปดปี พยานหลักฐานโจทก์มีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดโดยทราบว่าผู้เสียหายที่ 1 มีอายุไม่เกินสิบแปดปีหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ. 2559 มาตรา 8 วรรคหนึ่ง เมื่อการที่จำเลยทั้งสองรับผู้เสียหายที่ 1 เข้าทำงานที่ร้านคาราโอเกะของจำเลยที่ 1 อาจเป็นเพราะเข้าใจว่าผู้เสียหายที่ 1 มีอายุเกินสิบแปดปีแล้ว จึงเป็นการสำคัญผิดในข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิด ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องจำเลยทั้งสองก็ยกฟ้องจำเลยที่ 1 ในข้อความผิดฐานต่าง ๆ ตามที่โจทก์ฎีกามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น เช่นกัน อนึ่ง ศาลล่างทั้งสองพิพากษาโดยยังไม่ได้มีคำสั่งเรื่องค่าฤชาธรรมเนียม จึงเห็นสมควรสั่งให้ถูกต้องด้วย พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

จักรกฤษณ์ อนันต์สุชาติกุล · พงษ์ธร จันทรอุดม · สุจินต์ เขียวชาญศิลป์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://thaideka.online/deka/4087/2566>